

PÁL SÁNDOR ATTILA

Dalaim

1.

érintetlen vadont látni lehetetlen
hiszen a tekintet máris zsíros ujjlenyomatot hagy
minden mélyzöld levélen
öregemberbőr-fakérgen
s vadon errefelé egyébként sincsen
elhagyott trafóházak
földgázkutak fémcsapjai
laktanyák
lakatlan tanyák
rozsdás MTZ-k által felszántott szürke földek
távolabb erdők
lopjuk a sajátunkat
a felhős égbolt tenger
a halmadarak alábuknak
érintetlen vadon nincsen
kezem megtapad a jéghideg kilincsen

2.

ahogy futok a töltésen
nem messze a folyótól

egyszer csak a községi könyvtár régikönyvszaga csap meg
ahogy futok át a megyeri hídon
januárban
a Duna vize piszkossárga és duzzadt
eleve az illetéktelenség állapota
futóként a bicikliúton
végig és változatlanul
majd ahogy a zajfogó plexilapok elfogynak mellőlem
a roppant magasság és a roppant zajló víz
futás közben érzem a vonzást
igyekszem nem odanézni de nem megy
olyan ez
mintha a koponyámban fémpótlás lenne
mintha a fél koponyám fémből lenne
s a Dunában valahol a víz alatt
a meder közelében
egy óriási mágnes volna
talán elektromágnes
amíg iszonyatos erővel húzza a fejemet
kitolom a csípőm
a fejem ferde
a mágnes húz
majd egyszer csak leérek a lépcsőkön
megszűnik a vonzás
és futok tovább a régikönyvszagban

3.

ha van mennyország
és annak van kapuja
azt csak döngő vaskapuként tudom elképzelni
amin nem lehet belátni
alul a betontól tíz centis rés

abban ide-oda járó harsogó tascsóorr
túl szalonnázás
a kopott asztalnál ülnek a verandán
mikor megnyomom a kiskapura buherált csengőt
ki az isten az felkiáltás
Illést küldi oda a másik három
az kinéz a postaláda nyikorgó fedelét felhajtva
elég feltűnő
rám néz majd visszakiált
senki
nincs itt senki